

Des del cim del Pico de la Minas. Al fons el volcà de San Vicente a El Salvador.
Fotografia: Joan Mundet

Dia 23.- Arribo amb el taxi, per aquell mal camí, a la casa i em fan passar a dintre. El senyor que m'acompanyarà, s'està acabant de preparar les coses i la seva senyora l'ajuda a fer-ho. Té uns 50 anys. Semblen molt bona gent i que els agrada l'indret i la naturalesa. Sortim de la casa i el veí ens espera per donar-nos la tenda. Me la carrego a la motxilla i tirem amunt, sense pressa, però a bon pas. L'home està en forma. No triguem gaire a arribar a l'àrea de "visitantes" però no s'hi veu ningú i sembla tancat i barrat. Continuem amunt i ens endinsem en un bosc de pins gegants i altres arbres que no conec. La pujada és dura perquè es dreta i anem carregats, però de mica en mica, anem arribant al "campamento" Tomàs que és una clariana a uns 2.050 metres que ve molt bé per descansar i menjar una mica. Hi arribem després d'unes 3 hores i mitja des que hem sortit de la casa del Melgar. Continuem amunt i anem entrant en un bosc tropical d'alta muntanya d'un tipus que, a l'Amèrica Central, és coneix amb el nom de "bosque nuboso" perquè és molt humit i acostuma a haver-hi boira. Al cap d'una hora i mitja més arribem al campament El Naranjo a 2.530 metres. Una altra petita clariana enmig del bosc espès en la qual, el Bengar, ha decidit acampar. Ja abans d'arribar-hi m'anava passant pel cap la possibilitat de pujar, dalt del cim, avui mateix, perquè, encara tenim temps abans que es faci fosc i avui fa un dia esplèndid, cosa que aquí, en aquestes muntanyes tropicals, val la pena d'aprofitar-ho perquè, el bon temps, és un bé escàs. Li faig la proposta i, tot i que estem cansats, la veu bé, per la qual cosa muntem la tenda, ganyipem una mica i cap amunt. No hi ha molt desnivell però tot són pujadetes i baixadetes i també hi ha distància. Finalment baixem

fins una torrentera fonda, amb el camí força precari per entre l'espès bosc, fins que arribem al cim més alt d'Honduras unes 2 hores després. Hi ha un lletreret de fusta que posa pico de Las Minas 2.849 metres sobre el nivell del mar i el cim està cobert de bosc. Només hi ha un parell de clarianes que deixen veure una mica la panoràmica. Cap el sud, podem veure, un parell de volcans d'El Salvador. Probablement el San Miguel o Chaparrastique i el San Vicente els quals tindrà la sort de pujar d'aquí uns dies. Cap a llevant, podem veure més muntanyes del massís de Celaque en el qual estem. Després de romandre una estona a dalt mirant la vista i descansant una mica, comencem a davallar, una mica ràpid, perquè aviat es farà fosc i encara hem de fer llenya per fer foc per poder escalfar aigua i fer una mica de sopar. El Bengar és una persona que li agrada el que fa i és un enamorat de la naturalesa. Tot just arribem al campament, una mica bosc endins, en un lloc que ell ja sap, amb el matxet que porta talla "l'ocote" d'un tronc de pi. -És una part de l'escorça que, encara que estigui molla, va molt bé per encendre i fa una mica la funció del paper i de la llenya prima. Amb paciència, aconseguim, més ben dit aconseguim, encendre el foc i fer una mica de sopar. Ja es veu a venir que passarem fred!. El Bengar porta una manta i jo només porto la funda de llençol. La nit se'ns fa molt llarga i fins i tot es posa a ploure. Estic content d'haver tingut la bona pensada de pujar ahir. Ara ja no em preocupa el temps que faci. Abans de clarejar, perquè tenim fred, en Bengar ja intenta calar "ocote" per tornar a encendre el foc. Està tot humit perquè segueix plovisquejant però ho torna a aconseguir. Fem, com ahir, cafè de la seva collita i mengem quatre galetes